

УДК 346.14

ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА СУБ'ЄКТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ СУДІ

Григорчук М.В., к. ю. н.,
здобувач
Інститут економіко-правових досліджень
Національної академії наук України

Стаття присвячена вивченню ролі і значення суб'єктів захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання в господарському суді шляхом визначення їх правової характеристики. Проаналізовано наукові точки зору на категорію «адміністративно-правовий статус», подано авторське визначення поняття «правова характеристика» і «правова характеристика суб'єктів захисту прав і охоронюваних законом інтересів суб'єктів господарювання в господарському суді».

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, суб'єкт господарювання, правова характеристика, господарський процес, суб'єкти захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання, господарський суд.

Стаття посвячена изучению роли и значения субъектов защиты прав и законных интересов субъектов хозяйствования в хозяйственном суде путем определения их правовой характеристики. Проанализированы научные точки зрения на категорию «административно-правовой статус», представлено авторское определение понятия «правовая характеристика» и «правовая характеристика субъектов защиты прав и охраняемых законом интересов субъектов хозяйствования в хозяйственном суде».

Ключевые слова: административно-правовой статус, субъект хозяйствования, правовая характеристика, хозяйственный процесс, субъекты защиты прав и законных интересов субъектов хозяйствования, хозяйственный суд.

Nryhorchuk M.V. LEGAL DESCRIPTION OF BUSINESS PROTECTION RIGHTS AND LEGITIMATE INTERESTS OF BUSINESSES IN THE COMMERCIAL COURT

This article is devoted to the study of the role and importance of protecting the rights and legitimate interests of entities in the economic court by determining their legal characteristics. Analyzed the scientific opinions on the category of «administrative and legal status», the author presents a definition of «legal characterization» and «legal description of rights and legitimate interests of entities in the Commercial Court».

Key words: administrative and legal status of the entity, legal description, economic process, subjects of protection of rights and legitimate interests of entities, Commercial Court.

Постановка проблеми. Не дивлячись на численні наукові дослідження з питань ролі і значення суб'єктів захисту прав і охоронюваних законом інтересів суб'єктів господарювання в господарському суді, залишається дискусійним питання щодо їх правової характеристики. У науці господарського права, як і в інших правових науках, відсутнє загальне визначення поняття «правова характеристика», що не дає можливості обрати коректні вихідні положення для дослідження питань, пов'язаних із їх призначенням як регуляторів господарських процесів в суспільстві.

Стан дослідження. Відтак необхідно зазначити, що опосередковано до цієї проблеми зверталися вітчизняні і зарубіжні науковці, серед яких – Р. Єринг, Г. Шершеневич, Р. Гукасян, С. Братусь, А. Венедиктов, І. Тарасов, А. Екімов, Є. Ерліх, А. Здравомислов, О. Малько, В. Субочев, І. Балюк, К. Біда, З. Ромовська, М. Гурвич, П. Рабінович, П. Пацюрківський, Л. Ніколенко, С. Лучина, І. Проханкіна, І. Смірнова, М. Рожкова, Д. Притика, К. Торган та ін.

Мета – вивчення ролі і значення суб'єктів захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання в господарському суді шляхом визначення їх правової характеристики.

Виклад основного матеріалу. Разом із тим не видається можливим коректно ве-

сти дискусію про роль і значення будь-якого учасника господарського процесу, не маючи достеменного, процесуально аргументованого знання про його характерні особливості і визначені законом повноваження. Саме із цих причин виникає нагальна необхідність ґрунтовно дослідити цю надзвичайно важливу і функціональну категорію, якою є правова характеристика учасника правовідносин.

Визначаючи межі наукового розуміння сутності терміну «правова характеристика», потрібно обрати для вивчення найбільш дотичні до неї інші правові категорії, які найбільш повно об'єднують у собі елементи, якими вирізняється статус конкретного суб'єкта правовідносин від інших учасників із приблизно однотипними функціями щодо врегулювання обраного виду правовідносин.

Найближчою категорією, яка коректно і достатньо повно дає розуміння ролі і значення суб'єктів захисту прав і охоронюваних законом інтересів учасників господарських відносин в судах, є категорія «адміністративно-правовий статус».

Беззаперечним аргументом такого судження виступає обсяг поняття, який охоплюється категорією «адміністративно-правовий статус суб'єкта». На думку певного кола науковців, його формують потенційна здатність мати права і обов'язки у сфері дер-

жавного управління (адміністративна правоздатність), реалізовувати права і обов'язки у сфері державного управління (адміністративна дієздатність), що є складовими елементами адміністративної правосуб'єктності, а також наявність суб'єктивних прав і обов'язків і гарантій їх реалізації у сфері державного управління [1].

Дещо по-іншому формулюють свою точку зору стосовно дефініції категорії «адміністративно-правовий статус» інші науковці, які вважають, що він необов'язково пов'язаний із правами і обов'язками виключно у сфері державного управління. Це поняття охоплює комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права. Тобто необхідною ознакою набуття особою адміністративно-правового статусу є наявність у неї конкретних суб'єктивних прав і обов'язків, які реалізуються даною особою як в адміністративних правовідносинах, так і поза ними [2].

Оприлюднюючи власну точку зору на «правову характеристику» як соціально-правову конструкцію, необхідно обґрунтувати вихідні положення цього судження, якими виступають соціальний і правовий аспекти.

Так, соціальний аспект полягає в реалізації на практиці конституційних принципів рівності всіх перед законом і судом, а також право на відстоювання в господарському суді суб'єктами господарської діяльності свого порушеного права чи охоронюваного законом інтересу. При цьому основний акцент припадає на конституційно проголошену і застосовувану на практиці гласність судового розгляду.

Аналізуючи правовий аспект, дослідник неминуче дійде до нормативно визначених першоджерел, якими врегульовуються правовідносини в суспільстві в найбільш широкому розумінні цього процесу. Економічна сфера, а саме господарські правовідносини, які виступають сутністю її наповнення, являються невід'ємним елементом всієї системи конституційно встановленого порядку з обов'язковим для дотримання всіма учасниками правового режиму, забезпеченого функціонуванням легітимних інструментів державного примусу.

Зважаючи на важливе науково-практичне значення, поняття «правова характеристика» повною мірою виступає міжгалузєвою і універсальною категорією для всіх правових наук. Така її роль обумовлюється закладеною в ній природною здатністю більш повно означити сутність, роль і значення учасників юридичних явищ і правових інститутів.

Переходячи до правової характеристики суб'єктів захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання в господарському суді, необхідно послуговуватися вже добре відомими інструментами правового аналізу, а саме звернутися до їх узагальненого вивчення шляхом виокремлення з апробованого поняття «адміністративно-правовий статус» притаманних їм індивідуальних ознак. При цьому необхідно зазначити, що під час вивчення будь-якого юридичного явища науковці і практики якимось дивним чином обходять увагою саму дефініцію поняття «правова ха-

рактеристика», безпідставно дистанціюються від спроб офіційно дати йому визначення, що вкрай негативно позначається на якійсь стороні проведених наукових досліджень. У даному контексті надзвичайно актуально видається точка зору О.А. Кузнецової, яка, даючи наукове тлумачення поняттю «засада», зазначає, що досліджуване поняття визначається з допомогою синонімів. Ніхто не заперечує, як далі говорить автор, важливість використання мовних конструкцій, але при цьому стає неможливим пояснити сутність терміну тільки через його переклад, інакше кажучи, визначити «те саме через те саме» [3].

У науковій юридичній літературі зустрічається значна кількість поданих матеріалів, які охоплюються узагальненою назвою із заявленою ціллю – дати правову характеристику конкретних правових явищ чи суб'єктів. Відтак практично кожне зроблене дослідження чи проведений аналіз можна піддавати обґрунтованій критиці з однієї причини – через відсутність вихідних положень, завдяки яким може бути кваліфіковано і повно надана правова характеристика досліджуваної наукової проблеми.

Продовжуючи дану тему, необхідно зазначити, що, здійснюючи правовий аналіз тих чи інших юридичних явищ, науковець аргументовано висловлює свою точку зору на визначену проблему чи обраний напрямок дослідження. Такий підхід є повністю виправданим з огляду на свободу наукової думки, а отже, дослідник має право на обрання коректних вихідних положень для підтвердження своїх висновків. Тому було би логічно правильно висловити своє розуміння поняття «правова характеристика» і вже із цих позицій пред'являти виведені й в належний спосіб обґрунтовані узагальнення на обрану тему наукового дослідження.

Не викличе суперечливих думок судження про те, що вдаватися до описування, аналізу, визначати відмінні, характерні особливості чогось чи чогось не може сприйматися повністю коректним і компетентним без окреслення межових знаків досліджуваних явищ. Така позиція повною мірою екстраполюється на виокремлення основних положень, які виступають підґрунтям для визначення базових елементів формування позиції, від якої розпочинається процес дослідження. Іншими словами, ця ситуація пояснюється тим, що неможливо повно і правильно описати явище, не маючи понятійного обмеження обсягу якісного і функціонального його наповнення системоутворюючими елементами. У даному конкретному випадку завдання дослідника, який намагається подати правову характеристику будь-якого юридичного явища чи інституту, непомірно ускладнюється через відсутність самого визначення поняття «правова характеристика».

З іншого боку, якщо не обмежувати поле дослідження суб'єктивним розумінням цієї категорії, то цілком виправданим буде рішення вдатися до запозичення тих варіантів рішень, які достатньо апробовані під час вивчення і аналізу поняття «адміністративно-правовий статус».

Під час порівняння обсягів понять «правова характеристика» і «адміністративно-правовий статус» отримуємо низку суджень, які засвідчують коректну постановку цього завдання, що ґрунтується на найбільш повному узагальненні, якими виступають ключові елементи цих понять. Для даного випадку такими всезагальнюючими категоріями виступають іменники «характеристика» і «статус».

Відтак можна стверджувати, що вихідні положення, з яких виводиться дефініція категорії «адміністративно-правовий статус», в достатній мірі будуть забезпечувати вирішення завдання щодо окреслення крайніх меж для визначення поняття «правова характеристика».

Отже, беручи на себе місію щодо дефініції поняття «правова характеристика», необхідно першочергово привести тлумачення тих термінів, які формують досліджуване нами юридичне явище. Такими фундаментальними категоріями виступають терміни «право» і «характеристика». З огляду на значну кількість визначення понять «право» і «характеристика» пропонується обрати за орієнтири їх найбільш поширені тлумачення.

Згідно з Академічним тлумачним словником української мови категорія «право» є полісемічним терміном і застосовується в залежності до обсягу закладеного в ньому рівня предметності чи науковості. Так, право – це: законодавство; здійснювана державою форма законодавства; залежна від соціального устрою країни система встановлених або санкціонованих державою загальнообов'язкових правил (норм) поведінки, що виражають волю пануючого класу (в експлуататорському суспільстві) або всього народу (в соціалістичному суспільстві); зумовлена певними обставинами підстава, здатність, можливість робити, чинити що-небудь, користуватися чим-небудь; наука, що займається юриспруденцією; правознавство; суд. [4].

З точки зору юридичної науки «право» (право в об'єктивному розумінні) розуміють як систему встановлених та охоронюваних державою загальнообов'язкових, формально визначених норм (правил), що врегульовують найважливіші суспільні відносини [5].

Семантично термін «характеристика», маючи древньогрецьке коріння, що означає «відмінний, такий що відрізняється», означає опис, визначення істотних, характерних особливостей, ознак кого-, чого-небудь [6].

З огляду на процесуальну схему розподілу повноважень у судовому господарському спорі необхідно визначитися щодо кола учасників, на яких покладаються функції захисту законних прав і охоронюваних законом суб'єктів господарювання. Господарський процесуальний кодекс наділяє такими повноваженнями прокурора, посадових осіб та інших працівників підприємств, установ, організацій, державних та інших органів, судового експерта.

З метою компетентного визначення їх місця і ролі в господарському процесі необхідно надати їх правову характеристику.

Так, участь прокурора в розгляді справ передбачено положеннями статті 29 ГПК, згідно з якою представник прокуратури бере участь

у розгляді справ за його позовами, а також може вступити за своєю ініціативою в справу, порушену за позовом інших осіб, на будь-якій стадії її розгляду для представництва інтересів громадянина або держави [7].

Як видно з положень приведеної статті, прокурор у господарському процесі наділений широким колом повноважень, оскільки в цій частині відбувається конкретне посилення до змісту статті 24 Закону України «Про прокуратуру» [8].

Так, згідно з частиною 1 коментованої статті право подання позовної заяви (заяви, подання) в порядку цивільного, адміністративного, господарського судочинства надається Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам, керівникам регіональних та місцевих прокуратур, їх першим заступникам та заступникам, а частиною 3 – право подання апеляційної чи касаційної скарги на судові рішення в цивільній, адміністративній, господарській справі надається прокурору, який брав участь у судовому розгляді, а також незалежно від участі в розгляді справи прокурору вищого рівня: Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам, керівникам регіональних та місцевих прокуратур, першим заступникам та заступникам керівників регіональних прокуратур.

Статтею 30 ГПК передбачено участь у процесі посадових осіб та інших працівників підприємств, установ, організацій, державних та інших органів. Так, згідно з положеннями цієї статті в судовому процесі можуть брати участь посадові особи та інші працівники підприємств, установ, організацій, державних та інших органів, коли їх викликані для дачі пояснень із питань, що виникають під час розгляду справи. Ці особи мають право знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, брати участь в огляді та дослідженні доказів.

Зазначені особи зобов'язані з'явитись до господарського суду на його виклик, сповістити про знані їм відомості та обставини у справі, подати на вимогу господарського суду пояснення в письмовій формі.

Як бачимо, коло суб'єктів, яким згідно із законом надано право участі в господарському процесі, чітко визначене, по-перше, посадовими особами та іншими працівниками, а по-друге, суб'єктна приналежність цих осіб обмежена представниками підприємств, установ, організацій, державних та інших органів. Тобто поза увагою залишилися працівники і посадові особи суб'єктів господарювання, які здійснюють підприємницьку діяльність без створення підприємства і є фізичними особами-підприємцями.

Наступним елементом правової характеристики осіб, які можуть брати участь у розгляді судом господарського спору, є надання їм права знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, брати участь в огляді та дослідженні доказів.

У той же час, якщо отримання від них пояснень є цілком обґрунтованою необхідністю з огляду на їх причетність до господарської діяльності, яка стала предметом судового

спору, то обов'язок щодо подання ними доказів викликає певний сумнів, оскільки нормами цієї статті не передбачено їхнього процесуального статусу. Під цим розуміється, що подання доказів у господарському спорі повинно бути впорядковано з огляду на віднесення цих, за умовами даної статті нейтральних щодо судового спору осіб, до учасників процесу, які повинні прийняти сторону або позивача, або відповідача. Нормативне впорядкування цієї неузгодженості може забезпечити суду можливість процесуально коректно вирішувати питання про належність і допустимість доказів, які подаються працівниками, посадовими особами суб'єктів господарювання різних форм власності в рамках конкретного судового спору.

Разом із тим з огляду на правовий статус, який надається статтею 30 учасникам процесу – суб'єктам захисту прав і охоронюваних законом інтересів, необхідно детально проаналізувати склад цих учасників, до яких віднесено посадових осіб і працівників.

Так, до категорії «посадових осіб» у розумінні п. 5 ст. 41 КЗпП України можна віднести, зокрема, категорію працівників, визначених як «посадові особи» в статті 2 Закону України «Про державну службу», в статті 2 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування», та як «службові особи» у примітці до статті 364 Кримінального кодексу України.

Так, положеннями частини 4 статті 2 Закону України «Про державну службу» посада державної служби – це визначена структурою і штатним розписом первинна структурна одиниця державного органу з установленими відповідно до законодавства посадовими обов'язками в межах повноважень, визначених частиною першою статті 1 цього Закону (Державна служба – це публічна, професійна, політично неупереджена діяльність із практичного виконання завдань і функцій держави, зокрема, щодо аналізу державної політики на загальнодержавному, галузевому і регіональному рівнях та підготовки пропозицій стосовно її формування, в тому числі розроблення та проведення експертизи проєктів програм, концепцій, стратегій, проєктів законів та інших нормативно-правових актів, проєктів міжнародних договорів) [9].

Статтею 2 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» посадовою особою місцевого самоврядування є особа, яка працює в органах місцевого самоврядування, має відповідні посадові повноваження щодо здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій і отримує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету [10].

У розумінні Кримінального кодексу України, зокрема приміткою до статті 364 (Зловживання владою або службовим становищем), службовими особами в цьому Кодексі є особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також обіймають постійно чи тимчасово в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на державних чи комунальних підприємствах, в установах чи

організаціях посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною особою підприємства, установи, організації, судом або законом [11].

Держпраці зробило висновок про те, що поняття «посадова особа» та «службова особа» є синонімічними. Посадовими (службовими) особами вважаються особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також обіймають постійно чи тимчасово в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на державних чи комунальних підприємствах, в установах чи організаціях посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління зі спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною особою підприємства, установи, організації.

Посадова особа наділена певним обсягом повноважень і в їх межах має право вчиняти дії, що породжують, змінюють або припиняють конкретні правовідносини (наприклад, право прийняття та звільнення працівників, застосування дисциплінарних чи адміністративних стягнень тощо) [12].

Важливою, а в багатьох випадках – визначальною, є участь у судовому процесі судового експерта. Ця можливість передбачена положеннями статті 31 ГПК. Права, обов'язки та відповідальність судового експерта визначаються цим Кодексом та Законом України «Про судову експертизу» [13].

Як вбачається з положень даної статті, права, обов'язки та відповідальність судового експерта визначаються не тільки Господарським процесуальним кодексом, а значно розширюються з огляду на посилання до Закону України «Про судову експертизу».

Висновки. Отже, характеризуючи правові явища і суб'єкти, які згідно з їх статусом входять до конкретної галузі права, необхідно визначити якнайбільше число ознак, які відрізняють досліджувані об'єкти. Грунтуючись на головних рисах категорій «право» і «характеристика», можна вважати, що «правова характеристика» – це комплекс повноважень, які делеговані державою статусному учаснику нормативно врегульованих процесів і містять істотні ознаки, котрі виділяють його з-поміж інших, прирівняних до нього регуляторів суспільних відносин.

Поширюючи дане визначення на проблематику господарського права, отримуємо інше поняття, яке більш суб'єктно спрямоване на конкретне коло правовідносин, і таке, що чітко відмежовує це поняття від інших, функ-

ціонально наближених до нього понять. Таким чином, «правова характеристика суб'єктів захисту прав і охоронюваних законом інтересів суб'єктів господарювання в господарському суді» – це комплекс повноважень, які делеговані державою статусному учаснику нормативно врегульованих процесів, і містять істотні ознаки, котрі виділяють його з-поміж інших, прирівняних до нього учасників судового розгляду чи зацікавлених осіб під час вирішення господарського спору.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Адміністративне право України: [підручник] / [В.Б. Авер'янов, Д.А. Бекерська, Л.Р. Біла та ін.] ; за ред. С.В. Ківалова; ОНЮА. – О. : Юрид. л-ра, 2003.
2. Адміністративне право України : акад. курс : [підручник] : у 2 т. / ред. кол. : В.Б. Авер'янов (голова). – К. : Юрид. думка, 2004. – Т. 1 : Загальна частина. – 2004. – 584 с.
3. Кузнецова О.А. Нормы и принципы российского гражданского права О.А. Кузнецова. – М. : Статут, 2006. – С.14.
4. Словник української мови (Академічний тлумачний словник) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sum.in.ua/s/pravo>.

5. Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%BE>.

6. Словник української мови (Академічний тлумачний словник). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sum.in.ua/s/kharakterystyka>.

7. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991р. № 1798-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1798-12/page2>.

8. Закон України «Про прокуратуру» [Електронний ресурс].

9. Закон України «Про державну службу» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.

10. Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування». [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>.

11. Кримінальний кодекс України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

12. Про категорію «посадові особи в трудовому законодавстві». [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zib.com.ua/ua/96511-pro_kategoriyu_posadovi_osobi_v_trudovomu_zakonodavstvi.html.

13. Закон України «Про судову експертизу». [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4038-12>.

УДК 346.16 (438,477)

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗУПИНЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗА ІНІЦІАТИВОЮ ПІДПРИЄМЦЯ: ДОСВІД РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА

Дякуновський О.Є., аспірант
кафедри господарського права
Донецький національний університет імені Василя Стуса

У статті розглянуто досвід Республіки Польща щодо правової регламентації зупинення підприємницької діяльності в контексті подальшої оптимізації регулювання відповідних відносин в Україні. Проаналізовано положення Закону Республіки Польща «Про свободу господарської діяльності» і практичний досвід їх застосування. Досліджено сучасну ситуацію у сфері тимчасового й остаточного припинення діяльності суб'єктів підприємництва в Україні. Аргументовано наявність негативних наслідків сучасного стану правового регулювання в цій сфері. Обґрунтовано пропозиції щодо їх подолання в тому числі за допомогою використання досвіду Республіки Польща в цій сфері.

Ключові слова: підприємницька діяльність, зупинення діяльності, остаточне припинення, оподаткування, податки, підтримка бізнесу, соціальні внески, суб'єкти підприємництва.

В статье рассмотрен опыт Республики Польша правовой регламентации остановки предпринимательской деятельности в контексте дальнейшей оптимизации регулирования соответствующих отношений в Украине. Проанализированы положения Закона Республики Польша «О свободе хозяйственной деятельности» и практический опыт их применения. Исследована современная ситуация в сфере временного и окончательного прекращения деятельности субъектов предпринимательства в Украине. Аргументировано наличие негативных последствий современного состояния правового регулирования в этой сфере. Обоснованы предложения по их преодолению в том числе посредством использования опыта Республики Польша в этой сфере.

Ключевые слова: предпринимательская деятельность, остановка деятельности, окончательное прекращение, налогообложение, налоги, поддержка бизнеса, социальные взносы, субъекты предпринимательства.

Diakunovskyi O.Y. LEGAL REGULATION SUSPENSION OF BUSINESS ACTIVITY BY ENTREPRENEUR INITIATIVE: THE EXPERIENCE OF POLAND

In the article the experience of Poland is described on legal regulation of business activity termination in the context of further optimizing the regulation of the relations in Ukraine. The provisions and the experience of the application of the Law of Poland “On freedom of economic activity” are analyzed there. The current situation in the interim and final termination of business entities in Ukraine is investigated. The negative effects of the current state of legal regulation in this area are availably argued. Suggestions for overcoming them, including through the use of the experience of Poland in this field are wellgrounded.

Key words: business activities, suspension of activities, final termination, tax, taxes, business support, social contributions, business entities.